ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (αναιρετικό τμήμα)

της 19ης Ιουνίου 2015 *

«Αίτηση αναιρέσεως — Υπαλληλική υπόθεση — Υπάλληλοι — Αμεροληψία του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης — Αίτηση εξαιρέσεως δικαστή — Ανατοποθέτηση — Συμφέρον της υπηρεσίας — Κανόνας περί αντιστοιχίας μεταξύ βαθμού και θέσεως — Άρθρο 7, παράγραφος 1, του ΚΥΚ — Πειθαρχική διαδικασία — Δικαιώματα άμυνας»

Στην υπόθεση T-88/13 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης (τρίτο τμήμα) της 5ης Δεκεμβρίου 2012, Z κατά Δικαστηρίου (F-88/09 και F-48/10, Συλλογή Υπ.Υπ., EU:F:2012:171),

Z, κάτοικος Λουξεμβούργου (Λουξεμβούργο), εκπροσωπούμενη από τον F. Rollinger, δικηγόρο,

αναιρεσείουσα,

όπου ο έτερος διάδικος είναι το

Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενο από τον A. Placco,

καθού και εναγόμενο πρωτοδίκως,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (αναιρετικό τμήμα),

συγκείμενο από τους M. Jaeger, Πρόεδρο, H. Kanninen (εισηγητή) και Δ. Γρατσία, δικαστές,

γραμματέας: E. Coulon

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση [1]

1 Με την αίτηση αναιρέσεως την οποία άσκησε δυνάμει του άρθρου 9 του παραρτήματος I του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η αναιρεσείουσα ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης (τρίτο τμήμα) της 5ης Δεκεμβρίου 2012, Z κατά Δικαστηρίου (F-88/09 και F-48/10, Συλλογή Υπ.Υπ., στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, EU:F:2012:171), με την οποία το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης απέρριψε την προσφυγή-αγωγή της (στο εξής: προσφυγή) με αίτημα την ακύρωση των αποφάσεων

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

1 — Παρατίθενται μόνον οι σκέψεις των οποίων η δημοσίευση κρίνεται σκόπιμη από το Γενικό Δικαστήριο.

του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αντιστοίχως, της 18ης Δεκεμβρίου 2008 περί ανατοποθετήσεως της αναιρεσείουσας και της 10ης Ιουλίου 2009 περί επιβολής σε αυτήν της κυρώσεως της έγγραφης προειδοποιήσεως.

Ιστορικό της διαφοράς

2 Τα κρίσιμα για την υπό κρίση διαφορά πραγματικά περιστατικά παρατίθενται στις σκέψεις 23 έως 66 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ως εξής:

«23 Η προσφεύγουσα-ενάγουσα (στο εξής: προσφεύγουσα) προσελήφθη ως δόκιμος υπάλληλος με ισχύ από 1ης Σεπτεμβρίου 2005 και τοποθετήθηκε, από την ως άνω ημερομηνία και μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2008, ως γλωσσομαθής νομικός σε μία από τις μονάδες μετάφρασης της Γενικής Διεύθυνσης (ΓΔ) Μετάφρασης του Δικαστηρίου. Η προσφεύγουσα μονιμοποιήθηκε από 1ης Ιουνίου 2006.

24 Τον Δεκέμβριο του 2005, η Χ προσελήφθη ως συμβασιούχος υπάλληλος επιφορτισμένη με επικουρικά καθήκοντα προκειμένου να εργασθεί ως γλωσσομαθής νομικός στην ίδια μονάδα μετάφρασης και στην ίδια ομάδα με την προσφεύγουσα. Η Χ είναι σύζυγος του W, ο οποίος εν συνεχεία διορίσθηκε ως προσωπικός συνεργάτης του Γραμματέα του Δικαστηρίου.

25 Στην προσφεύγουσα ανατέθηκε η αναθεώρηση ενός μέρους των μεταφράσεων της Χ. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι στο πλαίσιο αυτών των καθηκόντων της γρήγορα αντιλήφθηκε την κάκιστη ποιότητα των μεταφράσεων της Χ, καθώς και την εκ μέρους της μη τήρηση των οδηγιών και των προθεσμιών.

26 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι επανειλημμένως η ίδια και κάποιοι από τους συναδέλφους της, περιλαμβανομένου του επικεφαλής της ομάδας της, επέστησαν την προσοχή του προϊσταμένου μονάδας Υ στη φερόμενη ανικανότητα της Χ. Κατά την προσφεύγουσα, ο προϊστάμενος αγνοούσε συστηματικώς τις επικρίσεις για την εργασία της Χ, πράγμα που, κατά την προσφεύγουσα πάντοτε, οφειλόταν στη φιλία που από καιρού διατηρούσε με την Χ. Επιπλέον, η επαγγελματική θέση της προσφεύγουσας στη μονάδα χειροτέρευσε αφότου κατέστησε γνωστή στον προϊστάμενο της μονάδας της την ανεπάρκεια της εργασίας της Χ. Το Δικαστήριο αμφισβητεί την ως άνω εκδοχή των πραγματικών περιστατικών, ιδίως δε την ύπαρξη οιασδήποτε ευνοϊκής μεταχειρίσεως της Χ, καθώς και την αδράνεια των ιεραρχικώς ανωτέρων της προσφεύγουσας.

27 Τον Απρίλιο του 2006, ένα συμβάν ενίσχυσε την πεποίθηση της προσφεύγουσας ότι η Χ είχε ευνοϊκή μεταχείριση στη μονάδα. Ειδικότερα, αφού η προσφεύγουσα διαπίστωσε την έλλειψη πληρότητας μιας μεταφράσεως της Χ και της ζήτησε να τη συμπληρώσει, η Χ παρέδωσε το νέο έγγραφο στη γραμματεία με την παρατήρηση “τελειωμένο”, ενώ, κατά τους εσωτερικούς κανόνες της υπηρεσίας, το έγγραφο έπρεπε να είχε επιστραφεί στην προσφεύγουσα για να το αναθεωρήσει εκ νέου. Εν συνεχεία, η προσφεύγουσα ανέφερε το συμβάν στον Υ, ζητώντας του να λάβει αυστηρά μέτρα κατά της Χ, πράγμα που ο Υ αρνήθηκε να πράξει.

28 Η προσφεύγουσα διαμαρτυρήθηκε στον διευθυντή στον οποίο υπαγόταν η μονάδα της για τη συμπεριφορά του προϊσταμένου της, την οποία θεωρούσε “ανάρμοστη και εχθρική”.

29 Κατά το Δικαστήριο, σε συνάντηση της 10ης Δεκεμβρίου 2006, ο διευθυντής εξήγησε στην προσφεύγουσα τους λόγους για τους οποίους είχε προσληφθεί η Χ. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι ο διευθυντής επίσης παραδέχθηκε κατά τη συνάντηση αυτή ότι η Χ αντιμετώπιζε δυσκολίες στις σχέσεις της και με άλλα μέλη της μονάδας και ότι στο παρελθόν είχε αποτύχει δύο φορές σε

γενικούς διαγωνισμούς της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Επιλογής Προσωπικού (EPSO) για θέσεις γλωσσομαθών νομικών στο Δικαστήριο. Το Δικαστήριο αμφισβητεί την ακρίβεια των λεγομένων τα οποία η προσφεύγουσα αποδίδει στον πρώην διευθυντή της.

30 Στις 14 Μαΐου 2007, η προσφεύγουσα εντόπισε μεταφραστικά λάθη σε μια απόφαση του Δικαστηρίου την οποία είχε μεταφράσει η Χ. Ενημέρωσε σχετικά τον προϊστάμενο της μονάδας της Υ.

31 Στις 25 Μαΐου 2007, στο πλαίσιο της περιόδου βαθμολογίας 2006, η προσφεύγουσα συνάντησε τον γενικό διευθυντή της ΓΔ Μετάφρασης ως δευτεροβάθμιο βαθμολογητή. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι γνωστοποίησε στον ως άνω γενικό διευθυντή τις δυσκολίες που αντιμετώπιζε λόγω της προνομιακής μεταχειρίσεως την οποία επιφύλασσε ο προϊστάμενος της μονάδας της Υ σε ένα μέλος της ομάδας της, χωρίς όμως να κατονομάσει την Χ. Κατά την προσφεύγουσα, ο γενικός διευθυντής εξέφρασε αμέσως τον αποτροπιασμό του και πρότεινε τη διοργάνωση εσωτερικού ελέγχου, προκειμένου να διαπιστωθεί αν η υποψηφιότητα για τη θέση γλωσσομαθούς νομικού του προσώπου το οποίο αφορούσαν οι κατηγορίες της είχε τύχει προνομιακής μεταχειρίσεως. Κατά την προσφεύγουσα, αφού έμαθε ότι επρόκειτο για την Χ, σύζυγο του προσωπικού συνεργάτη του Γραμματέα του Δικαστηρίου, ο γενικός διευθυντής τής υπέδειξε να αλλάξει γενική διεύθυνση. Το Δικαστήριο αμφισβητεί την ακρίβεια των λεγομένων τα οποία η προσφεύγουσα αποδίδει στον γενικό διευθυντή.

32 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι επέστησε την προσοχή των ιεραρχικώς ανωτέρων της στην ευνοϊκή μεταχείριση της Χ εκ μέρους του προϊσταμένου της μονάδας της με ηλεκτρονική επιστολή της 23ης Νοεμβρίου 2007, με υπόμνημα το οποίο απέστειλε στο πλαίσιο της περιόδου βαθμολογίας 2007 και, τέλος, με ηλεκτρονική επιστολή την οποία απέστειλε μεταξύ άλλων στον Γραμματέα του Δικαστηρίου στις 11 Νοεμβρίου 2008.

33 Εν τω μεταξύ, στις 10 Ιουλίου 2008, ο προϊστάμενος Υ αποφάσισε να τοποθετήσει την προσφεύγουσα σε μια άλλη εκ των ομάδων της μονάδας, με την αιτιολογία ότι η προσφεύγουσα είχε τεταμένες σχέσεις με τον επικεφαλής της ομάδας της. Κατά την προσφεύγουσα, το αληθές της αιτιολογίας αυτής είναι αμφισβητήσιμο, διότι ο εν λόγω επικεφαλής ομάδας, αφενός, επρόκειτο να μεταταγεί στο Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης και, αφετέρου, μέχρι να συμβουλευθεί και ο ίδιος τον προϊστάμενο, αγνοούσε τους λόγους για τους οποίους η σχέση του με την προσφεύγουσα χαρακτηρίσθηκε ως τεταμένη. Πάντως η προσφεύγουσα δεν διαμαρτυρήθηκε κατά της αποφάσεως αυτής για αλλαγή ομάδας.

34 Στις αρχές Σεπτεμβρίου 2008, η προσφεύγουσα ζήτησε τη συνδρομή ενός από τους συμβούλους σε θέματα ηθικής παρενόχλησης τους οποίους έχει ορίσει η [ανακοίνωση του Γραμματέα του Δικαστηρίου της 20ής Νοεμβρίου 2006, για τον σεβασμό της προσωπικής αξιοπρέπειας].

35 Τον Νοέμβριο του 2008, προτάθηκε στην προσφεύγουσα η κυκλοφορία των εγγράφων εργασίας της να γίνεται ηλεκτρονικά και όχι πλέον σε εκτυπωμένη μορφή.

36 Στις 9 Δεκεμβρίου 2008, θεωρώντας ότι είχε οδηγηθεί στα όριά της από τη φερόμενη ηθική παρενόχληση του προϊσταμένου της μονάδας της, η προσφεύγουσα απέστειλε σε όλα τα μέλη της μονάδας της ηλεκτρονική επιστολή, της οποίας η γαλλική απόδοση, που προσκομίσθηκε από την προσφεύγουσα, είναι η ακόλουθη:

“Chers collègues, moi non plus je ne serai pas des vôtres demain et il s’agit d’une décision bien réfléchie des choses, qui exige cependant quelques explications pour ceux qui ne sont pas au courant, de sorte que personne ne risque de se sentir vexé.

En effet, comme la majorité d'entre vous a pu s'[en] apercevoir, l'attitude du chef d'unité envers moi est devenue particulièrement hostile, et parfois tout à fait discourtoise, et je fais preuve de beaucoup de tact dans cette qualification (de son attitude), dès que j'ai attiré l'attention sur le fait que son incapacité à séparer les relations sociales et professionnelles a eu une influence très négative sur le fonctionnement de l'unité et les conditions de travail des réviseurs, qui ont été confrontés dans le cadre de leur travail à une connaissance de longue date du chef d'unité, qui a obtenu des contrats d'agent temporaire durant presque deux ans dans notre service.

Je ne suis pas la seule à avoir été gênée par cette situation mais apparemment j'ai été la seule à oser exprimer clairement ce que j'en pense, et notamment qu'il s'agissait d'une manifestation d'un manque de respect à l'égard des autres personnes travaillant dans notre unité parce qu'un traitement privilégié des connaissances s'est produit malheureusement aux dépens des autres, ceux qui sont arrivés ici à l'issue d'un concours EPSO ou sur la base de leur propre savoir et de leurs compétences, sans avoir de relations amicales, familiales et autres à la Cour.

Il va sans dire que la revanche a été et reste brutale, ce qui se répercute sur mes conditions de travail. J'estime néanmoins que des valeurs telles que l'honnêteté, la décence et la dignité sont bien plus importantes que, par exemple, un demi-point de promotion. Aucune position occupée n'autorise quelqu'un à traiter les autres d'une manière incorrecte ou arrogante, surtout pour des raisons purement personnelles que chacun de vous, qui connaît la situation qui s'est produite dans notre unité de décembre 2005 à juin 2007 peut apprécier par lui-même.

À ceux qui m'ont répété que l'on ne peut rien faire face à des personnes unies par des relations et que rien ne changera ici, la bonne nouvelle c'est que, au contraire, beaucoup a déjà changé et changera encore plus bientôt. La meilleure preuve en est qu'à présent sont recrutés dans notre unité des lauréats de concours EPSO ou ceux qui ne soulèvent pas le moindre doute quant au fait qu'ils sont engagés sur la base de leur valeur intrinsèque et non par exemple en fonction de qui ils connaissent et depuis combien de temps.

À ceux à qui rien ne peut couper l'appétit, je souhaite 'bon appétit !'

[…]

P.S. Je remercie beaucoup tous ceux parmi vous qui ont voté pour moi aux élections au [comité du personnel] (presque 350 voix, c'est un très bon résultat) et pour les courriels et les autres expressions de soutien que j'ai reçues. C'est quand même une expérience constructive qu'un groupe de personnes si nombreux considère également que beaucoup de choses devraient changer non seulement dans notre unité, mais aussi dans l'[i]nstitution. À présent, les chances d'y arriver sont nettement meilleures qu'auparavant."

["Αγαπητοί συνάδελφοι, ούτε κι εγώ θα βρίσκομαι μαζί σας αύριο και πρόκειται για λελογισμένη απόφαση, που απαιτεί όμως κάποιες εξηγήσεις για όσους δεν είναι ενημερωμένοι, έτσι ώστε να μην υπάρχει κίνδυνος να προσβληθεί κανείς.

Ειδικότερα, όπως οι περισσότεροι έχετε αντιληφθεί, η συμπεριφορά του προϊσταμένου απέναντί μου κατέστη ιδιαιτέρως εχθρική και κάποιες φορές εντελώς αγενής, χαρακτηρισμός (της συμπεριφοράς του) που είναι μάλιστα πολύ ήπιος, αφότου επέστησα την προσοχή στο γεγονός ότι η αδυναμία του να διαχωρίσει τις κοινωνικές από τις επαγγελματικές σχέσεις είχε πολύ αρνητική επίδραση στη λειτουργία της μονάδας και στις συνθήκες εργασίας των αναθεωρητών, οι οποίοι, στο πλαίσιο της εργασίας τους, αντιμετώπισαν μια παλιά γνωριμία του προϊσταμένου, στην οποία παρεσχέθησαν συμβάσεις εκτάκτου υπαλλήλου επί δύο σχεδόν έτη στην υπηρεσία μας.

Δεν είμαι μόνο εγώ που ενοχλήθηκα από την κατάσταση αυτή αλλά κατά τα φαινόμενα είμαι η μόνη που τόλμησε να πει καθαρά ό,τι σκέφτεται, και ιδίως ότι πρόκειται για έκφραση απουσίας σεβασμού προς τους λοιπούς εργαζομένους της μονάδας μας, εφόσον υπήρξε προνομιακή μεταχείριση των γνωριμιών που απέβη δυστυχώς εις βάρος των άλλων, εκείνων που ήρθαν εδώ μετά από διαγωνισμό EPSO ή βάσει των δικών τους γνώσεων και ικανοτήτων, χωρίς να διαθέτουν διασυνδέσεις, φιλικής, οικογενειακής ή άλλης φύσεως, στο Δικαστήριο.

Εξυπακούεται ότι η εκδίκηση ήταν και παραμένει βάναυση, πράγμα που έχει αντίκτυπο στους όρους εργασίας μου. Φρονώ όμως ότι αξίες όπως η τιμιότητα, η ευπρέπεια και η αξιοπρέπεια έχουν πολύ μεγαλύτερη σημασία απ' ό,τι, επί παραδείγματι, μισό μόριο προαγωγής. Καμία θέση δεν παρέχει σε αυτόν που την κατέχει εξουσία να μεταχειρίζεται τους άλλους με τρόπο ανάρμοστο ή αλαζονικό, ιδίως μάλιστα για καθαρά προσωπικούς λόγους που όλοι εσείς, οι οποίοι γνωρίζετε την κατάσταση που δημιουργήθηκε στη μονάδα μας από τον Δεκέμβριο του 2005 έως τον Ιούνιο του 2007, μπορείτε οι ίδιοι να εκτιμήσετε.

Για όσους μου είπαν επανειλημμένως ότι τίποτα δεν μπορεί να γίνει απέναντι σε πρόσωπα με διασυνδέσεις και ότι τίποτε δεν θα αλλάξει εδώ, η ευχάριστη είδηση είναι ότι, απεναντίας, έχουν αλλάξει πολλά πράγματα και θα αλλάξουν σύντομα ακόμη περισσότερα. Η καλύτερη απόδειξη γι' αυτό είναι ότι πλέον προσλαμβάνονται στη μονάδα μας επιτυχόντες διαγωνισμών EPSO ή πρόσωπα ως προς τα οποία δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι προσλαμβάνονται βάσει της έμφυτης αξίας τους και όχι παραδείγματος χάριν αναλόγως του ποιον γνωρίζουν και από πόσο καιρό.

Σε εκείνους που τίποτε δεν μπορεί να τους χαλάσει την όρεξη, εύχομαι καλή όρεξη!

[…]

ΥΓ. Ευχαριστώ θερμά όσους από εσάς με ψήφισαν στις εκλογές της [Επιτροπής Προσωπικού] (σχεδόν 350 ψήφοι, δηλαδή πολύ καλό αποτέλεσμα), επίσης για τις ηλεκτρονικές επιστολές και τις άλλες εκδηλώσεις στήριξης των οποίων υπήρξα αποδέκτης. Αποτελεί σε κάθε περίπτωση εποικοδομητική εμπειρία το γεγονός ότι μια τόσο πολυάριθμη ομάδα προσώπων επίσης θεωρεί ότι πολλά πράγματα θα πρέπει να αλλάξουν όχι μόνο στη μονάδα μας, αλλά και στο πλαίσιο του οργάνου. Πλέον, οι πιθανότητες να επιτευχθεί τούτο είναι σαφώς καλύτερες απ' ό,τι πριν."]

37 Με ηλεκτρονική επιστολή της ίδιας ημέρας προς τον νέο διευθυντή στον οποίο είχε υπαχθεί η μονάδα της, αντίγραφο της οποίας κοινοποιούσε στον γενικό διευθυντή της ΓΔ Μετάφρασης, η προσφεύγουσα ζήτησε συνέντευξη σχετικά με ηθική παρενόχληση την οποία είχε υποστεί.

38 Στις 10 Δεκεμβρίου 2008, η προσφεύγουσα απέστειλε και άλλη ηλεκτρονική επιστολή […] στον προϊστάμενο της μονάδας της Y, καθώς και σε όλα τα μέλη της μονάδας, της οποίας η γαλλική απόδοση, που προσκομίσθηκε από την προσφεύγουσα, έχει ως εξής:

'Bonjour,

Vos supérieurs sont parfaitement au courant de l'affaire depuis longtemps et [le directeur général] était d'avis que la question des contrats attribués à l'une de vos connaissances devrait faire l'objet d'un audit interne de la Cour. Actuellement, des clarifications sont en cours pour voir pourquoi l'audit n'a pas été fait en temps utile et qui est responsable de cette négligence.

M'adresser des menaces ne change pas les faits et [le directeur nouvellement en charge de l'unité] a déjà décidé antérieurement de consacrer tout le temps nécessaire à un entretien concernant votre comportement inconvenant dans le cadre de l'accomplissement de vos fonctions, parce que l'ancien directeur […] a ignoré ce problème pendant très longtemps et il semble que cela va désormais changer.'

[“Καλημέρα σας,

Οι ανώτεροί σας είναι πλήρως ενήμεροι για την υπόθεση εδώ και καιρό και [ο γενικός διευθυντής] εκτιμούσε ότι το ζήτημα των συμβάσεων που απονεμήθηκαν σε μια από τις γνωριμίες σας θα έπρεπε να αποτελέσει αντικείμενο εσωτερικού ελέγχου του Δικαστηρίου. Αυτή τη στιγμή γίνονται εξακριβώσεις προκειμένου να διαπιστωθεί ο λόγος για τον οποίο ο έλεγχος δεν πραγματοποιήθηκε εγκαίρως και ποιος είναι ο υπεύθυνος για την παράλειψη αυτή.

Το να μου απευθύνετε απειλές δεν μεταβάλλει τα πραγματικά περιστατικά και [ο νέος διευθυντής στον οποίο έχει υπαχθεί η μονάδα] έχει ήδη από πριν αποφασίσει να αφιερώσει όλο τον αναγκαίο χρόνο σε μια συνέντευξη για την ανάρμοστη συμπεριφορά σας κατά την εκπλήρωση των καθηκόντων σας, διότι ο παλαιός διευθυντής […] αγνόησε το πρόβλημα αυτό επί μακρόν και φαίνεται ότι τούτο θα αλλάξει πλέον.”]

1. Η απόφαση ανατοποθετήσεως της 18ης Δεκεμβρίου 2008

39 Η αποστολή των δύο ηλεκτρονικών επιστολών της 9ης και της 10ης Δεκεμβρίου 2008 σε όλα τα μέλη της μονάδας στην οποία ήταν τοποθετημένη η προσφεύγουσα είχε ως πρώτη συνέπεια την έκδοση από τον Γραμματέα του Δικαστηρίου, υπό την ιδιότητά του ως αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: ΑΔΑ), της αποφάσεως της 18ης Δεκεμβρίου 2008, περί μεταθέσεως, μαζί με τη θέση της, της προσφεύγουσας, η οποία, επί τη βάσει του άρθρου 7, παράγραφος 1, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως [των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης], μετατέθηκε μαζί με τη θέση της στη Διεύθυνση Βιβλιοθήκης με ισχύ από 1ης Ιανουαρίου 2009 […]. Στο υπόμνημα κοινοποιήσεως της αποφάσεως, ο γενικός διευθυντής της Γενικής Διευθύνσεως Προσωπικού και Οικονομικών του Δικαστηρίου επισημαίνει ότι η απόφαση αυτή “αιτιολογείται από την ανάγκη να διασφαλισθεί η εύρυθμη λειτουργία της μονάδας [σας] […], η οποία κλονίσθηκε κατόπιν των ηλεκτρονικών επιστολών που περιείχαν βαριές κατηγορίες κατά των ιεραρχικώς ανωτέρων σας και τις οποίες αποστείλατε σε όλους τους συνεργάτες της μονάδας στις 9 και στις 10 Δεκεμβρίου 2008”.

40 Στις 2 Απριλίου 2009, η προσφεύγουσα υπέβαλε διοικητική ένσταση δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως [των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης], ζητώντας την ακύρωση της αποφάσεως της 18ης Δεκεμβρίου 2008, καθώς και χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, την οποία αποτιμούσε σε 30 000 ευρώ. […]

42 Με απόφαση της 30ής Ιουνίου 2009, κοινοποιηθείσα στις 13 Ιουλίου 2009, η επιτροπή διοικητικών ενστάσεων απέρριψε τη διοικητική ένσταση της 2ας Απριλίου 2009.

2. Η απόφαση της 10ης Ιουλίου 2009 περί επιβολής πειθαρχικής κυρώσεως

43 Η δεύτερη συνέπεια της αποστολής των ηλεκτρονικών επιστολών της 9ης και της 10ης Δεκεμβρίου 2008 ήταν ότι στις 19 Δεκεμβρίου 2008 η ΓΔ Μετάφρασης απέστειλε στον Γραμματέα του Δικαστηρίου, υπό την ιδιότητά του ως ΑΔΑ, σημείωμα με το οποίο η εν λόγω ΓΔ ζητούσε την κίνηση πειθαρχικής διαδικασίας κατά της προσφεύγουσας (στο εξής: σημείωμα του φακέλου) […]

44 Με υπόμνημα της 12ης Ιανουαρίου 2009, ο Γραμματέας του Δικαστηρίου κοινοποίησε στην προσφεύγουσα το σημείωμα του φακέλου, στο οποίο είχαν επισυναφθεί οι δύο ηλεκτρονικές επιστολές της 9ης και της 10ης Δεκεμβρίου 2008 μεταφρασμένες στα γαλλικά, και την κάλεσε σε ακρόαση κατ’ εφαρμογήν του άρθρου 3 του παραρτήματος IX του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως [των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης]. Η ακρόαση αυτή έλαβε χώρα στις 28 Ιανουαρίου 2009, παρισταμένου του διευθυντή της Διευθύνσεως ανθρωπίνων πόρων και διοικήσεως του προσωπικού της ΓΔ Προσωπικού και Οικονομικών του Δικαστηρίου, ο οποίος

ανέλαβε να καταρτίσει το πρακτικό. Κατά την ακρόαση αυτή, η προσφεύγουσα ζήτησε και έλαβε την άδεια να υποβάλει εγγράφως πρόσθετες παρατηρήσεις επιπλέον των αρχικών παρατηρήσεων που θα διατύπωνε κατόπιν της καταρτίσεως του πρακτικού.

45 Στις 3 Φεβρουαρίου 2009 κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα το σχέδιο του πρακτικού της ακροάσεως της 28ης Ιανουαρίου 2009 και, στις 9 Φεβρουαρίου 2009, η προσφεύγουσα κοινοποίησε στην ΑΔΑ τις αρχικές παρατηρήσεις της επί του σχεδίου αυτού.

46 Στις 27 Φεβρουαρίου 2009, η προσφεύγουσα κοινοποίησε πρόσθετες παρατηρήσεις, στις οποίες υποστήριζε ότι η κινηθείσα εις βάρος της διαδικασία ήταν παράτυπη.

47 Στις 12 Μαρτίου 2009, η προσφεύγουσα έλαβε προς υπογραφή το τελικό κείμενο του πρακτικού ακροάσεως. Επέστρεψε το έγγραφο χωρίς να το υπογράψει, υποστηρίζοντας ότι δεν απέδιδε όλες τις παρατηρήσεις της.

48 Με υπόμνημα της 1ης Απριλίου 2009, ο Γραμματέας του Δικαστηρίου ενημέρωσε την προσφεύγουσα ότι, δεδομένου ότι η αποστολή των ηλεκτρονικών επιστολών της 9ης και της 10ης Δεκεμβρίου 2008 είχε χαρακτήρα αδικήματος, είχε αποφασίσει να κινήσει την πειθαρχική διαδικασία του άρθρου 11 του παραρτήματος IX του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως [των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης], "ενόψει της επιβολής της κυρώσεως της έγγραφης προειδοποιήσεως ή της επιπλήξεως χωρίς προσφυγή στο πειθαρχικό συμβούλιο". Εξάλλου, ο Γραμματέας του Δικαστηρίου διευκρίνισε ότι πριν λάβει θέση επί του χαρακτηρισμού που θα έδινε στη συμπεριφορά της προσφεύγουσας και επί της τυχόν κυρώσεως, θα διοργανωνόταν δεύτερη ακρόαση κατ' εφαρμογήν του εν λόγω άρθρου 11.

49 Η δεύτερη ακρόαση της προσφεύγουσας από τον Γραμματέα του Δικαστηρίου έλαβε χώρα στις 8 Μαΐου 2009 […] […]

54 [Σ]τις 10 Ιουλίου 2009, ο Γραμματέας του Δικαστηρίου, υπό την ιδιότητά του ως ΑΔΑ, έλαβε την απόφαση να επιβάλει στην προσφεύγουσα την κύρωση της έγγραφης προειδοποιήσεως, με το σκεπτικό ότι είχε "θίξει την αξιοπρέπεια του λειτουργήματός της, κατά παράβαση του άρθρου 12 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως [των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης], αποστέλλοντας σε όλα τα μέλη της [μονάδας της] τις ηλεκτρονικές επιστολές της 9ης και της 10ης Δεκεμβρίου 2008" (στο εξής: κύρωση της 10ης Ιουλίου 2009). […]

59 Με επιστολή της 10ης Νοεμβρίου 2009, η προσφεύγουσα υπέβαλε διοικητική ένσταση δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως [των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης] κατά της κυρώσεως της 10ης Ιουλίου 2009 […] […]

61 Με επιστολή της 22ας Ιανουαρίου 2010 […] η προσφεύγουσα εκλήθη σε ακρόαση που θα πραγματοποιούνταν ενώπιον της επιτροπής διοικητικών ενστάσεων στις 9 Φεβρουαρίου 2010. […]

65 Με επιστολή της 19ης Φεβρουαρίου 2010 προς την [επιτροπή διοικητικών ενστάσεων], η προσφεύγουσα [δήλωσε] ότι, κατά τη γνώμη της, η επιτροπή διοικητικών ενστάσεων δεν ήταν αρμόδια να αποφανθεί επί της διοικητικής ενστάσεώς της.

66 Με απόφαση της 10ης Μαρτίου 2010, κοινοποιηθείσα στις 15 Μαρτίου 2010, η επιτροπή διοικητικών ενστάσεων απέρριψε τη διοικητική ένσταση κατά της κυρώσεως της 10ης Ιουλίου 2009.»

Η πρωτόδικη διαδικασία *[παραλειπόμενα]*

5 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης στις 22 Ιουνίου 2010, η αναιρεσείουσα άσκησε προσφυγή η οποία πρωτοκολλήθηκε με αριθμό F-48/10 (στο εξής: προσφυγή F-48/10) και είχε ως αίτημα, αφενός, να ακυρωθεί η απόφαση της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής της 10ης Ιουλίου 2009 με την οποία της επιβλήθηκε η κύρωση της έγγραφης προειδοποιήσεως (στο εξής: κύρωση της 10ης Ιουλίου 2009) καθώς και, καθόσον παρίστατο ανάγκη, η απόφαση με την οποία απορρίφθηκε η διοικητική ένσταση κατά της ως άνω κυρώσεως και, αφετέρου, να υποχρεωθεί το Δικαστήριο σε καταβολή ποσού 50 000 ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης.

6 Αντικρούοντας, το Δικαστήριο ζήτησε ιδίως την απόρριψη της προσφυγής F-48/10.

[παραλειπόμενα]

11 Κατά την έναρξη της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 25ης Ιανουαρίου 2012, η αναιρεσείουσα υπέβαλε ρητή αίτηση εξαιρέσεως του εισηγητή δικαστή, ο οποίος, μετά την παρατιθέμενη στη σκέψη 7 ανωτέρω επιστολή, είχε γίνει Πρόεδρος του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης και πρόεδρος του τρίτου τμήματος, δικαστικού σχηματισμού στον οποίο ανατέθηκαν οι εν λόγω υποθέσεις, λόγω δημιουργούμενης εντυπώσεως περί ελλείψεως ακεραιότητας, αμεροληψίας και ανεξαρτησίας. Στην αίτηση αυτή επισημαινόταν, μεταξύ των όσων προβάλλονταν περί μεροληψίας εκ μέρους του εισηγητή δικαστή και τα οποία αφορούσαν το γεγονός ότι αυτός, υπό την ιδιότητά του ως πρόεδρος του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης, διατήρησε την επιτροπή διοικητικών ενστάσεων του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης, ότι ίσχυε «το ίδιο και για τα μέλη [του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης] που [είχαν] δεχθεί να γίνουν μέλη της εν λόγω επιτροπής, με αποτέλεσμα να δημιουργούνται από την άποψη αυτή αντικειμενικές αμφιβολίες όσον αφορά την αμεροληψία τους».

12 Κατόπιν της αιτήσεως εξαιρέσεως την οποία υπέβαλε η αναιρεσείουσα κατά την έναρξη της επ' ακροατηρίου συζητήσεως, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης ανέστειλε τη διαδικασία.

13 Με επιστολή της 6ης Φεβρουαρίου 2012, ο Γραμματέας του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης διαβίβασε την αίτηση εξαιρέσεως στο Δικαστήριο προς υποβολή τυχόν παρατηρήσεων, το δε Δικαστήριο, με επιστολή που περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης στις 17 Φεβρουαρίου 2012, δήλωσε ότι δεν είχε παρατηρήσεις να υποβάλει και ότι επαφιόταν στην κρίση του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης. Με αιτιολογημένη απόφαση της 29ης Μαρτίου 2012, ο πρόεδρος του δευτέρου τμήματος του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης απέρριψε την αίτηση εξαιρέσεως τόσο σε ό,τι αφορούσε τον εισηγητή δικαστή όσο και τους δύο δικαστές που μετείχαν στην επιτροπή διοικητικών ενστάσεων του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης.

14 Με επιστολή του Γραμματέα της 4ης Απριλίου 2012, οι διάδικοι εκλήθησαν σε νέα επ' ακροατηρίου συζήτηση, η οποία πραγματοποιήθηκε στις 10 Μαΐου 2012.

15 Στις 5 Δεκεμβρίου 2012, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης (τρίτο τμήμα) εξέδωσε την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

[παραλειπόμενα]

Αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση *[παραλειπόμενα]*

Επί της προσφυγής F-48/10

28 Προς στήριξη του ακυρωτικού της αιτήματος, η αναιρεσείουσα προέβαλε έξι λόγους, εκ των οποίων ο πρώτος αντλούνταν από αναρμοδιότητα της επιτροπής διοικητικών ενστάσεων και από έλλειψη νομιμότητας του άρθρου 4 της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 4ης Μαΐου 2004 περί της ασκήσεως των εξουσιών που απονέμει ο Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή καθώς και το Καθεστώς που εφαρμόζεται στο λοιπό προσωπικό της Ευρωπαϊκής Ένωσης στην αρμόδια για τη σύναψη συμβάσεων εργασίας αρχή (στο εξής: απόφαση της 4ης Μαΐου 2004), ο δεύτερος από παράτυπο χαρακτήρα της πειθαρχικής διαδικασίας, από προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και της αρχής της κατ' αντιμωλίαν διεξαγωγής της δίκης, καθώς και παράβαση των άρθρων 1 έως 3 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ, ο τρίτος από παράβαση του άρθρου 12 του ΚΥΚ και του άρθρου 10 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών (ΕΣΔΑ), καθώς και από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, ο τέταρτος από υπάρχουσα στο πρόσωπο της ΑΔΑ σύγκρουση συμφερόντων, από παράβαση των άρθρων 2 και 10 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, του άρθρου 11α του ΚΥΚ, του άρθρου 8 του Ευρωπαϊκού Κώδικα Ορθής Διοικητικής Συμπεριφοράς, του άρθρου 41 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, καθώς και παραβίαση των γενικών αρχών της αντικειμενικότητας, της αμεροληψίας και της ανεξαρτησίας, ο πέμπτος από προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και της αρχής της ισότητας των όπλων και ο έκτος από κατάχρηση εξουσίας και παραβίαση των αρχών της αρωγής και της χρηστής διοικήσεως.

29 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης απέρριψε το σύνολο των λόγων αυτών.

[παραλειπόμενα]

Διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και αιτήματα των διαδίκων

32 Με υπόμνημα που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 14 Φεβρουαρίου 2013, η αναιρεσείουσα άσκησε την υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως.

33 Με επιστολή που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 26 Φεβρουαρίου 2013, η αναιρεσείουσα υπέβαλε αίτημα προκειμένου να τηρηθεί η ανωνυμία της, το οποίο έγινε δεκτό από τον πρόεδρο του αναιρετικού τμήματος με απόφαση της 6ης Μαρτίου 2013.

34 Στις 19 Σεπτεμβρίου 2013, [το Δικαστήριο] κατέθεσε υπόμνημα αντικρούσεως. Η έγγραφη διαδικασία περατώθηκε στις 2 Δεκεμβρίου 2013.

35 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο (αναιρετικό τμήμα) διαπίστωσε ότι οι διάδικοι δεν είχαν υποβάλει αίτημα περί καθορισμού ημερομηνίας για τη διεξαγωγή επ' ακροατηρίου συζητήσεως εντός μηνός από την επίδοση του εγγράφου γνωστοποιήσεως της περατώσεως της έγγραφης διαδικασίας και αποφάσισε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 146 του Κανονισμού Διαδικασίας του, να αποφανθεί χωρίς προφορική διαδικασία.

36 Η αναιρεσείουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση·

— να δεχθεί τα αιτήματα που υπέβαλε πρωτοδίκως στις υποθέσεις F-88/09 και F-48/10·

— να καταδικάσει το Δικαστήριο στα δικαστικά έξοδά της κατά την πρωτόδικη και κατά την αναιρετική διαδικασία.

37 Το Δικαστήριο ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως·

— να καταδικάσει την αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

38 Προς στήριξη της αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προβάλλει ένδεκα λόγους. Ο πρώτος λόγος αντλείται από έλλειψη αμεροληψίας του τρίτου τμήματος του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης. Ο δεύτερος λόγος αντλείται από προσβολή του δικαιώματος σε αποτελεσματική ένδικη προστασία καθόσον ο έλεγχος του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης σχετικά με την τήρηση της προϋποθέσεως του άρθρου 7, παράγραφος 1, του ΚΥΚ η οποία αφορά το συμφέρον της υπηρεσίας, είναι περιορισμένος. Ο τρίτος λόγος αντλείται από αναρμοδιότητα του προέδρου του δευτέρου τμήματος του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης να αποφανθεί επί της αιτήσεως εξαιρέσεως της 25ης Ιανουαρίου 2012. Ο τέταρτος λόγος αντλείται από προσβολή του δικαιώματος σε δίκαιη δίκη καθόσον ο Κανονισμός Διαδικασίας του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης δεν προβλέπει δυνατότητα προσβολής της αποφάσεως με την οποία απορρίπτεται η αίτηση εξαιρέσεως δικαστή. Ο πέμπτος λόγος αντλείται, αφενός, από παράβαση της υποχρεώσεως να διακριβωθεί ότι οι αιτιολογίες της αποφάσεως περί ανατοποθετήσεως και της κυρώσεως της 10ης Ιουλίου 2009 ανταποκρίνονταν στην πραγματικότητα και, αφετέρου, από παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών. Ο έκτος λόγος αντλείται από πλάνη περί το δίκαιο καθόσον το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης κακώς έκρινε ότι η απόφαση περί ανατοποθετήσεως είχε εκδοθεί προς το συμφέρον και μόνο της υπηρεσίας κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, του ΚΥΚ. Ο έβδομος λόγος αντλείται από πλάνη περί το δίκαιο του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης καθόσον κακώς έκρινε ότι η ΑΔΑ είχε τηρήσει τον κανόνα περί αντιστοιχίας μεταξύ βαθμού και θέσεως. Ο όγδοος λόγος αντλείται από προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος ακροάσεως. Ο ένατος λόγος αντλείται από πλάνη περί το δίκαιο καθόσον το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης κακώς έκρινε ως απαράδεκτο το αίτημα περί ανορθώσεως της ζημίας που φέρεται ότι προκλήθηκε λόγω της δημοσιοποιήσεως στο σύνολο του προσωπικού της αποφάσεως περί ανατοποθετήσεως. Ο δέκατος λόγος αντλείται, αφενός, από πλάνη περί το δίκαιο του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης καθόσον έκρινε ότι η επιτροπή διοικητικών ενστάσεων, η οποία απέρριψε τη διοικητική ένσταση κατά της κυρώσεως της 10ης Ιουλίου 2009, είχε αρμοδιότητα και, αφετέρου, από παράλειψή του να αποφανθεί επί του λόγου ακυρώσεως ο οποίος αντλείται από έλλειψη νομιμότητας του άρθρου 4 της αποφάσεως της 4ης Μαΐου 2004. Ο ενδέκατος λόγος αντλείται, αφενός, από πλάνη περί το δίκαιο του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης καθόσον κακώς έκρινε ότι η ΑΔΑ είχε τηρήσει τα άρθρα 1 έως 3 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ και, αφετέρου, από προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και της αρχής της κατ' αντιμωλίαν διεξαγωγής της δίκης.

[παραλειπόμενα]

Επί των λόγων αναιρέσεως που αφορούν την προσφυγή F-48/10

Επί του δεκάτου λόγου αναιρέσεως, που αντλείται, αφενός, από πλάνη περί το δίκαιο του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης καθόσον έκρινε ότι η επιτροπή διοικητικών ενστάσεων, η οποία απέρριψε τη διοικητική ένσταση κατά της κυρώσεως της 10ης Ιουλίου 2009, είχε αρμοδιότητα και, αφετέρου, από παράλειψή του να αποφανθεί επί του λόγου ακυρώσεως ο οποίος αντλείται από έλλειψη νομιμότητας του άρθρου 4 της αποφάσεως της 4ης Μαΐου 2004

138 Η αναιρεσείουσα επικρίνει τις σκέψεις 226 έως 228 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως με τις οποίες το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης απέρριψε ως αλυσιτελή τον λόγο που αντλείται από αναρμοδιότητα της επιτροπής διοικητικών ενστάσεων, με το σκεπτικό ότι εφόσον η απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως που έβαλλε κατά της κυρώσεως της 10ης Ιουλίου 2009 ήταν βεβαιωτική πράξη στερούμενη αυτοτελούς περιεχομένου, η ακύρωση της αποφάσεως αυτής δεν μπορούσε να επηρεάσει τη νομιμότητα της κυρώσεως της 10ης Ιουλίου 2009. Κατά την αναιρεσείουσα, η συλλογιστική αυτή του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης δεν είναι δυνατόν να βασίζεται στην ύπαρξη αποφάσεως που απορρίπτει τη διοικητική ένσταση και η οποία έχει εκδοθεί από αναρμόδιο όργανο.

139 Το Δικαστήριο αντικρούει την επιχειρηματολογία της αναιρεσείουσας.

140 Πρωτοδίκως, η αναιρεσείουσα ζήτησε να ακυρωθεί τόσο η κύρωση της 10ης Ιουλίου 2009 όσο και, καθόσον παρίσταται ανάγκη, η απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως που έβαλλε κατά της κυρώσεως της 10ης Ιουλίου 2009 (αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, σκέψη 69).

141 Κατά πάγια νομολογία, κάθε απόφαση απορριπτική διοικητικής ενστάσεως, είτε ρητή είτε σιωπηρή, εφόσον είναι σαφής και αμιγής, απλώς επιβεβαιώνει την πράξη ή την παράλειψη για την οποία παραπονείται ο ενιστάμενος και δεν συνιστά, αφεαυτής, πράξη δεκτική προσβολής, οπότε τα αιτήματα που βάλλουν κατά της αποφάσεως αυτής η οποία δεν έχει αυτοτελές περιεχόμενο έναντι της αρχικής αποφάσεως πρέπει να θεωρούνται ως βάλλοντα κατά της αρχικής πράξεως (διάταξη της 16ης Ιουνίου 1988, Προγούλης κατά Επιτροπής, 371/87, Συλλογή, EU:C:1988:317, σκέψη 17, και απόφαση της 2ας Μαρτίου 2004, Di Marzio κατά Επιτροπής, T-14/03, Συλλογή Υπ.Υπ., EU:T:2004:59, σκέψη 54). Απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως είναι βεβαιωτική πράξη, στερούμενη αυτοτελούς περιεχομένου, όταν δεν συνεπάγεται την επανεξέταση της καταστάσεως του ενιστάμενου βάσει νέων νομικών ή πραγματικών στοιχείων [αποφάσεις της 21ης Σεπτεμβρίου 2011, Adjemian κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-325/09 P, Συλλογή, EU:T:2011:506, σκέψη 32, και της 21ης Μαΐου 2014, Mocová κατά Επιτροπής, T-347/12 P, Συλλογή (Αποσπάσματα), EU:T:2014:268, σκέψη 34].

142 Βάσει της παρατιθέμενης στη σκέψη 141 ανωτέρω νομολογίας, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης διαπίστωσε, στη σκέψη 227 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η Διοίκηση δεν είχε προβεί σε επανεξέταση της καταστάσεως της αναιρεσείουσας βάσει νέων νομικών ή πραγματικών στοιχείων, με συνέπεια η απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως να πρέπει να θεωρείται ως αμιγώς επιβεβαιωτική της κυρώσεως της 10ης Ιουλίου 2009. Εξ αυτού συνήγαγε ότι η ακύρωση της αποφάσεως περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως δεν μπορούσε να επηρεάσει τη νομιμότητα της κυρώσεως της 10ης Ιουλίου 2009, με συνέπεια ο λόγος που αντλείται από αναρμοδιότητα της επιτροπής διοικητικών ενστάσεων και με τον οποίο επιδιώκεται η ακύρωση της αποφάσεως περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως να είναι απορριπτέος ως αλυσιτελής.

143 Επισημαίνεται όμως ότι με τον λόγο ακυρώσεως που αντλείται από αναρμοδιότητα της επιτροπής διοικητικών ενστάσεων, η αναιρεσείουσα προέβαλλε αντιρρήσεις κατά της συγκροτήσεως της εν λόγω επιτροπής που είχε απορρίψει τη διοικητική της ένσταση κατά της κυρώσεως της 10ης Ιουλίου 2009. Ο λόγος αυτός ήταν κατά συνέπεια σχετικός με το ζήτημα αν η διοικητική ένσταση της αναιρεσείουσας είχε εξετασθεί στο πλαίσιο κανονικής διαδικασίας που θα μπορούσε να οδηγήσει σε απόφαση

διαφορετική από την επιβάλλουσα κύρωση απόφαση της 10ης Ιουλίου 2009. Επομένως, η αναιρεσείουσα είχε πραγματικό και ιδιαίτερο συμφέρον να ζητήσει την ακύρωση της αποφάσεως περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως και όχι μόνο της κυρώσεως της 10ης Ιουλίου 2009.

144 Ειδικότερα, αν γινόταν εφαρμογή της παρατιθέμενης στη σκέψη 141 ανωτέρω νομολογίας χωρίς να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι ο επίμαχος λόγος ακυρώσεως αφορά αυτή καθεαυτήν τη διαδικασία διοικητικής ενστάσεως και όχι την αρχική πράξη κατά της οποίας βάλλει η διοικητική ένσταση, θα αποκλειόταν κάθε δυνατότητα αμφισβητήσεως της διαδικασίας που προηγείται της ασκήσεως προσφυγής, με συνέπεια την απώλεια για τον ενιστάμενο του ευεργετήματος μιας διαδικασίας η οποία αποσκοπεί στο να καταστήσει δυνατό και να ευνοήσει τον φιλικό διακανονισμό της διαφοράς που ανέκυψε μεταξύ του υπαλλήλου και της διοικήσεως και στο να υποχρεώσει την αρχή στην οποία υπάγεται ο υπάλληλος να επανεξετάσει την απόφασή της, τηρώντας τους κανόνες, υπό το φως των τυχόν αντιρρήσεών του (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση Mocová κατά Επιτροπής, σκέψη 141 ανωτέρω, EU:T:2014:268, σκέψη 38).

145 Συναφώς, πρέπει να θεωρηθεί αβάσιμο το επιχείρημα του Δικαστηρίου ότι η αναιρεσείουσα δεν είχε συμφέρον να ζητήσει την ακύρωση της αποφάσεως περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως αφού είχε ασκήσει προσφυγή ακυρώσεως κατά της αρχικής πράξεως, δεδομένου ότι, έστω και αν η διαδικασία διοικητικής ενστάσεως ήταν αντικανονική, θα ήταν άσκοπο να λάβει η Διοίκηση νέα απόφαση επί της διοικητικής ενστάσεως στο μέτρο που η αναιρεσείουσα ζήτησε από τον δικαστή να ακυρώσει εκείνος την αρχική πράξη. Παρά τα όσα υποστηρίζει το Δικαστήριο, το συμφέρον του ενιστάμενου για κανονική διεξαγωγή της διαδικασίας διοικητικής ενστάσεως και, ως εκ τούτου, για ακύρωση της αποφάσεως περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεώς του σε περίπτωση παρατυπίας πρέπει να εκτιμηθεί αυτοτελώς και όχι σε συσχετισμό με την τυχόν προσφυγή του κατά της αρχικής πράξεως που είναι αντικείμενο της διοικητικής ενστάσεως. Διαφορετικά, σε κάθε περίπτωση ασκήσεως ένδικης προσφυγής κατά της αρχικής πράξεως κατά της οποίας βάλλει η διοικητική ένσταση, ο ενδιαφερόμενος ουδέποτε θα είχε τη δυνατότητα να επικαλεσθεί τις παρατυπίες της διαδικασίας διοικητικής ενστάσεως, που όμως του στέρησαν το ευεργέτημα μιας κανονικής επανεξετάσεως, προ της ασκήσεως προσφυγής, της αποφάσεως της Διοικήσεως.

146 Συνεπώς, δεδομένου του αντικειμένου του επίμαχου λόγου ακυρώσεως, που αφορά τη διαδικασία διοικητικής ενστάσεως, η αναιρεσείουσα πρέπει να έχει τη δυνατότητα να εξασφαλίσει τον έλεγχο, από τον δικαστή της Ένωσης, της νομιμότητας της αποφάσεως περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως και όχι μόνο της επιβάλλουσας κύρωση αποφάσεως της 10ης Ιουλίου 2009.

147 Πρέπει επομένως να κριθεί ότι το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον απέρριψε ως αλυσιτελή τον λόγο ακυρώσεως που αντλείται από αναρμοδιότητα της επιτροπής διοικητικών ενστάσεων.

148 Κατά συνέπεια, ο δέκατος λόγος αναιρέσεως πρέπει να γίνει δεκτός.

[παραλειπόμενα]

162 Συνεπεία όλων των ανωτέρω, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση να αναιρεθεί στο μέτρο που πάσχει τη διαπιστωθείσα στις σκέψεις 140 έως 147 ανωτέρω πλάνη περί το δίκαιο.

Επί της προσφυγής

163 Κατά το άρθρο 13, παράγραφος 1, του παραρτήματος I του Οργανισμού του Δικαστηρίου, εάν η αναίρεση κριθεί βάσιμη, το Γενικό Δικαστήριο αναιρεί την απόφαση του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης και αποφαίνεται το ίδιο επί της διαφοράς. Παραπέμπει όμως την υπόθεση ενώπιον του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης όταν η διαφορά δεν είναι ώριμη προς εκδίκαση.

164 Εν προκειμένω, το Γενικό Δικαστήριο διαθέτει τα αναγκαία στοιχεία ώστε να αποφανθεί επί της προσφυγής.

165 Δεδομένου ότι η αίτηση αναιρέσεως γίνεται εν μέρει μόνο δεκτή και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση αναιρείται μόνο κατά το μέτρο που πάσχει την κατά τις σκέψεις 140 έως 147 ανωτέρω πλάνη περί το δίκαιο, διαπιστώνεται ότι οι λοιπές εκτιμήσεις του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης, οι οποίες δεν βαρύνονται με την εν λόγω πλάνη, έχουν καταστεί αμετάκλητες. Έργο του Γενικού Δικαστηρίου είναι κατά συνέπεια μόνο να εξετάσει τον λόγο ακυρώσεως τον οποίο προέβαλε η αναιρεσείουσα στην υπόθεση F-48/10 και ο οποίος αντλείται από αναρμοδιότητα της επιτροπής διοικητικών ενστάσεων και από έλλειψη νομιμότητας του άρθρου 4 της αποφάσεως της 4ης Μαΐου 2004.

166 Ενώπιον του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης, η αναιρεσείουσα υποστήριζε ότι η επιτροπή διοικητικών ενστάσεων, που ήταν επιφορτισμένη με την εξέταση της διοικητικής της ενστάσεως κατά της κυρώσεως της 10ης Ιουλίου 2009 και αποτελούνταν από ένα δικαστή του Δικαστηρίου και δύο γενικούς εισαγγελείς, είχε παράτυπη συγκρότηση. Συναφώς, προέβαλλε, πρώτον, ότι το άρθρο 4 του Οργανισμού του Δικαστηρίου ορίζει ότι «οι δικαστές δεν δύνανται να ασκούν κανένα πολιτικό ή διοικητικό λειτούργημα». Δεύτερον, επικαλούνταν το άρθρο 12 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, από το οποίο προκύπτει ότι οι υπάλληλοι και το λοιπό προσωπικό που διατίθενται στο Δικαστήριο «υπάγονται στον Γραμματέα υπό την εποπτεία του Προέδρου», οπότε ως ΑΔΑ δύνανται να ενεργούν μόνον ο Γραμματέας και ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου. Τρίτον, υποστήριζε ότι το άρθρο 4 της αποφάσεως της 4ης Μαΐου 2004, που ορίζει ότι «η επιτροπή διοικητικών ενστάσεων ασκεί τις εξουσίες που απονέμονται από τον ΚΥΚ στην [ΑΔΑ]» όσον αφορά τις αποφάσεις επί των διοικητικών ενστάσεων, αντέβαινε στο άρθρο 2, παράγραφος 1, του ΚΥΚ το οποίο προβλέπει ότι κάθε όργανο καθορίζει τις αρχές οι οποίες ασκούν εντός αυτού τις εξουσίες που απονέμονται από τον ΚΥΚ στην ΑΔΑ, σε συνδυασμό με τα άρθρα 4 και 12 του Οργανισμού του Δικαστηρίου. Εξάλλου, υποστήριζε ότι ο Οργανισμός του Δικαστηρίου δεν επιτρέπει ούτε στον Γραμματέα ούτε στον Πρόεδρο του Δικαστηρίου να μεταβιβάζουν τις ανατεθείσες σε αυτούς εξουσίες της ΑΔΑ.

167 Διαπιστώνεται καταρχάς ότι η αναιρεσείουσα περιορίζεται να υπενθυμίσει το γράμμα του άρθρου 4, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου, κατά το οποίο «[ο]ι δικαστές δεν δύνανται να ασκούν κανένα πολιτικό ή διοικητικό λειτούργημα» και να υποστηρίξει ότι, με την εξαίρεση του Προέδρου του Δικαστηρίου, οι λοιποί δικαστές και οι γενικοί εισαγγελείς δεν δύνανται να ασκούν διοικητικό λειτούργημα και, ειδικότερα, να ενεργούν ως ΑΔΑ στο πλαίσιο επιτροπής διοικητικών ενστάσεων. Τα ως άνω προβαλλόμενα δεν τεκμηριώνονται με κανένα νομικό επιχείρημα. Όπως όμως υποστήριξε το Δικαστήριο ενώπιον του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης, η ως άνω διάταξη έχει σκοπό να εξασφαλίσει την ανεξαρτησία των δικαστών, τόσο κατά τη διάρκεια της ασκήσεως των καθηκόντων τους όσο και μετά τη λήξη τους, έναντι ιδίως των κρατών μελών ή των άλλων θεσμικών οργάνων της Ένωσης. Τα λοιπά εδάφια του άρθρου 4 του Οργανισμού του Δικαστηρίου απηχούν επίσης τη μέριμνα αυτή της διαφυλάξεως της ανεξαρτησίας των δικαστών. Η αναιρεσείουσα δεν δύναται όμως να συναγάγει από το άρθρο 4, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου αδυναμία ασκήσεως καθηκόντων που ανάγονται στην εσωτερική διοίκηση του εν λόγω θεσμικού οργάνου. Όπως ορθώς επισήμανε το Δικαστήριο στα δικόγραφά του ενώπιον του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης, η άσκηση από τους δικαστές καθηκόντων που ανάγονται στην εσωτερική διοίκηση του οργάνου δεν θίγει την ανεξαρτησία τους και επιτρέπει την εξασφάλιση της διοικητικής αυτοτέλειας του οργάνου.

168 Εξάλλου, η αναιρεσείουσα αρκείται να υποστηρίξει ότι, βάσει του άρθρου 12 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, που ορίζει ότι οι υπάλληλοι και το λοιπό προσωπικό που διατίθενται στο Δικαστήριο «υπάγονται στον Γραμματέα υπό την εποπτεία του Προέδρου», μόνον ο Γραμματέας και ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου δύνανται να ασκούν τις εξουσίες που απονέμονται από τον ΚΥΚ στην ΑΔΑ. Η αναιρεσείουσα δεν αποδεικνύει ούτε ότι η εκ μέρους της ερμηνεία του άρθρου 12 του Οργανισμού του Δικαστηρίου υπό την έννοια ότι επιφυλάσσει αποκλειστικώς υπέρ του Γραμματέα και του Προέδρου του Δικαστηρίου την άσκηση των εξουσιών που απονέμονται στην ΑΔΑ συμβιβάζεται με το άρθρο 2, παράγραφος 1, του ΚΥΚ το οποίο προβλέπει ότι κάθε όργανο καθορίζει τις αρχές οι οποίες

ασκούν εντός αυτού τις εξουσίες που απονέμονται από τον ΚΥΚ στην ΑΔΑ. Ειδικότερα, η αναιρεσείουσα περιορίζεται να υποστηρίξει ότι το άρθρο 2, παράγραφος 1, του ΚΥΚ μπορεί να ερμηνευθεί, όσον αφορά το Δικαστήριο, μόνο σε συνδυασμό με τα άρθρα 4 και 12 του Οργανισμού του Δικαστηρίου.

169 Υπ' αυτές τις συνθήκες, η αναιρεσείουσα δεν μπορεί βασίμως να υποστηρίζει, χωρίς άλλη απόδειξη, ότι το άρθρο 4 της αποφάσεως της 4ης Μαΐου 2004, κατά το οποίο η επιτροπή διοικητικών ενστάσεων ασκεί τις εξουσίες που απονέμονται από τον ΚΥΚ στην ΑΔΑ όσον αφορά τις αποφάσεις επί των διοικητικών ενστάσεων, αντιβαίνει στο άρθρο 2, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, σε συνδυασμό με τα άρθρα 4 και 12 του Οργανισμού του Δικαστηρίου.

170 Εξ αυτού συνάγεται ότι ο λόγος ακυρώσεως που αντλείται από αναρμοδιότητα της επιτροπής διοικητικών ενστάσεων και έλλειψη νομιμότητας του άρθρου 4 της αποφάσεως της 4ης Μαΐου 2004 και τον οποίο επικαλέσθηκε η αναιρεσείουσα στην υπόθεση F-48/10 πρέπει να απορριφθεί. Κατά συνέπεια, η προσφυγή F-48/10 πρέπει να απορριφθεί ως προς τον λόγο αυτό.

[παραλειπόμενα]

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (αναιρετικό τμήμα)

αποφασίζει:

1) Αναιρεί την απόφαση του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης (τρίτο τμήμα), Z κατά Δικαστηρίου (F-88/09 και F-48/10, Συλλογή Υπ.Υπ., EU:F:2012:171) στο μέτρο που απέρριψε ως αλυσιτελή τον προβληθέντα στην υπόθεση F-48/10 λόγο ακυρώσεως ο οποίος αντλείται από αναρμοδιότητα της επιτροπής διοικητικών ενστάσεων και από έλλειψη νομιμότητας του άρθρου 4 της αποφάσεως του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 4ης Μαΐου 2004 περί της ασκήσεως των εξουσιών που απονέμει ο Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή καθώς και το Καθεστώς που εφαρμόζεται στο λοιπό προσωπικό της Ευρωπαϊκής Ένωσης στην αρμόδια για τη σύναψη συμβάσεων εργασίας αρχή.

2) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως κατά τα λοιπά.

3) Απορρίπτει την προσφυγή στην υπόθεση F-48/10 καθόσον στηριζόταν στον λόγο ο οποίος αντλείται από αναρμοδιότητα της επιτροπής διοικητικών ενστάσεων και από έλλειψη νομιμότητας του άρθρου 4 της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 4ης Μαΐου 2004 περί της ασκήσεως των εξουσιών που απονέμει ο Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή καθώς και το Καθεστώς που εφαρμόζεται στο λοιπό προσωπικό της Ευρωπαϊκής Ένωσης στην αρμόδια για τη σύναψη συμβάσεων εργασίας αρχή.

4) Σε ό,τι αφορά τα δικαστικά έξοδα της αναιρετικής διαδικασίας, η Z θα φέρει τα τρία τέταρτα των εξόδων του Δικαστηρίου και τα τρία τέταρτα των δικών της εξόδων και το Δικαστήριο θα φέρει το ένα τέταρτο των εξόδων του και το ένα τέταρτο των εξόδων της Z.

Jaeger Kanninen Γρατσίας

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 19 Ιουνίου 2015.

(υπογραφές)